

כשהשכן מהצד השני של הרחוב יוצא אל המרפסת הוא גם נכנס אל הסטודיו של מיכל. נוכחותו מהצד השני של הרחוב פולשנית ומקשה על מיכל לצייר. היא מרגישה לא בנוח, מחפשת זווית עבודה מוסתרת, מתחבאת, סוגרת את התריסים. מחפשת פרטיות. הוא, השכן, בכלל שקוע בטלפון שלו. אבל מיכל שונאת את זה. אותו. את הפלישה הזו לחלל הפרטי. תקופת הסגר של הקורונה הקצינה עוד יותר את התחושות הללו. כולם היו שעות נוספות בבתיים והשכן במרפסתו.

סדרת העבודות "השכנים ממול" התחילה כתגובה רגשית מתוך תסכול ומצוקה מסיטואציית המגורים התל אביבית הצפופה. בהצצות חפוזות ואינטרפרטציה חופשית, צוירו השכן ומרפסתו. "לא יכולתי לצייר אותו כשאני יושבת מולו. הלבשתי אותו בציור בגופיית סבא לבנה, בדמותו של גבר ישראלי טיפוסי של פעם. הכנסתי אישה לביתו, את דמותה של מרינה אברמוביץ: 'האמנית נוכחת'. הושבתי אותה בביתו עם שמלה והלבשתי עליהם סיפורים. הוספתי למרפסת פרחים וצמחים טורפים ופולשניים, בדיוק כפי שהם פולשים למרחב שלי. עם הזמן התרגלתי... ואפילו אביה של אשתו של השכן התחיל ללמוד אצלי ציור. הוא לא ידע שבעבודות מצוירים בתו ובעלה. זה היה מן סוד כזה ביני לבין תלמידים אחרים שלי שידעו על כל התהליך. אבל, מהרגע שהוא נכנס לסטודיו, הזר הפך למוכר וכל הרגשות הקשים נעלמו. הייתי באובססיה מהמצב, וזה פשוט נעלם. מאז גדלו במרפסת שלו צמחים ואני כבר לא יכולה לראות אותו."

רותם ריטוב, 2021